

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

Aquest número 15 cèntims per tot arreu

NUMEROS TRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

El codi gàllic

Apressem-nos a declarar, per tal que no hi hagi malentesos i confusions, que el Codi gàllic és el Codi de don Galo Ponte o "Galopante"; motiu que li van treure al cèlebre ministre de la dictadura, per lo molt que va cuitar a assegurar-se una vida gaia i una vellesa sense ensurts.

Una vegada, essent don Galo jutge de primera instància de Barcelona, en funcions de guàrdia, i havent-se'n anat a dormir, uns lladregots se li emportaren els pantalons.

Deuria adonar-se, aleshores, de lo trist que és no tenir "taparrabos", i el jutge *sans-culòtic* diria per a la seva toga:

"—Jo, sense calces, no m'hi quedo mai més."

I es va incorporar al servei domèstic del general dictador, qui el va nomenar assistent de Gràcia i Justícia.

Ja tenim el nostre home al "candeler". Però sense oli no hi ha llum. I l'oli se'l va procurar autoelegant-se membre vitalici del patronat de la Fundació Amboage amb trenta mil "peles" de sou.

—¿No cobra Milans del Bosch, que no serveix per descalçar-me, sis mil naps del Comitè cotoner?—monològaria don Galo.
—¿Per què, doncs, no n'he de cobrar jo sis mil més?

I per a posar-se a cobert de crítiques i murmuracions, ell i els seus còmplices varen proclamar aqueixa llei marcial permanent que és la llei gàllica.

Llei digna d'aquest nom amb què la batetem, pel pare putatiu que se la va fer seva, sense ésser-ho del tot, potser.

Però, a més, és gàllic, aqueix Codi, per lo bàrbar i avari.

Tot ell està fet de retalls de sastreria feixista; i amb una mà de vernís de tecnicisme hom ha volgut dissimular el seu medievalisme essencial.

L'extensió de la irresponsabilitat dels que manen i de la inviolabilitat de la persona regia és una prova ben terminant d'aqueix atavisme de què parlem.

Molt modern el Codi en la forma, és en el fons ben salvatge, terriblement cavernari i troglodític. La seva finor és niquelada, freda, purament externa, com la dels senyors, i amaga una ànima de ferro, de botxi.

No hi ha més que veure la fredor de la seva lletra, absolutament buida d'esperit, de caritat cristiana i humana sensibilitat.

El pensament escrit és declarat poc menys que fora de la llei.

Si els Tribunals apliquessin aqueix articulat merovingi, no hi hauria periòdic ni plumífer del que se'n cantés gall ni gallina en quatre dies.

Totes les publicacions esquerranes haurien estat sospeses "ab irato", i els que les

escrivim hauriem hagut d'emigrar a terres menys marastes.

I encara pensa el govern aprofitar aqueix saldo, reformant potser el poc que té de bo i empitjorant tot lo dolent, tot l'anacrònic!

El Codi gàllic no s'ha de reformar. Hom l'ha de derogar simplement.

Es un Codi faciós, redactat per furriels analfabets, imposat per una sedició que el país no ha pogut dominar i venjar encara, però de la que un dia o altre farà justícia i les obres i els records del qual maleeix i ha lliurat a l'execració de la història.

ANGEL SAMBLANCAT

INTENCIONS

PER TOT SÓN IGUALS

Tinc al davant un número — el del sis de setembre del passat 1930 — de la revista "Nosotros", que, des de fa vint-i-cinc anys, és publica a Buenos Aires i que dirigeix Alfredo A. Bianchi i Roberto F. Giusti. "Nosotros" és una de les revistes més importants del món. Pel seu format recorda el Mercure de France — i sobretot, La Nouvelle Revue Française —, però té un esperit més obert, més rebel, més jove que el Mercure de France. I té un to d'universalitat — els braços, que són les pàgines, oberts al dolor, a la injustícia universal —, que no tenen les revistes franceses, excepte Europe, de Romain Rolland, i Monde, d'Henri Barbusse.

"Nosotros" és a Buenos Aires ço que és a Paris Europe i Der Querschnitt a Berlin, però amb un to menys snob que Der Querschnitt, més humà.

A Espanya ens convidaria una revista com "Nosotros". I a Catalunya també, ja no cal dir-ho. Una revista que interessés per un igual l'intellectual pur i l'obrer que sent altres anhels que els de freqüentar la taverna o el camp d'esports. Ni la Revista de Occidente, de Josep Ortega i Gasset, ni La Revista, de J. M. López-Picó, malgrat de llurs mèrits indubtables, compleixen aquesta finalitat.

En aquest número de "Nosotros", el 256, que tinc a les mans, publica, un dels seus directors, Roberto F. Giusti, un article que vui comentar en aquestes pàgines de LA CAMPANA DE GRACIA, pàgines que són sempre obertes a la llibertat, a la justícia, a la cultura.

Aquest article el titula Roberto F. Giusti El 6 de setembre, i tracta del passat moviment revolucionari que enderrocà la dictadura arbitrària i senil d'Irigoyen. Llegint l'article magnífic de Giusti, combatent la dictadura d'Irigoyen, involuntàriament hom pensa en la estúpida dictadura que hem sofert nosaltres durant sis anys. I és que, indubtablement, hi ha un parentesc del mal. I és que, indubtablement, el mal és sempre igual en totes les latituds.

Diu Giusti en el seu article — pàg. 212 de la revista "Nosotros":

"No hubo otra ley en el país, durante dos años, que el capricho senil o el interés personal o de grupo; única ley en algunos ministerios y en los más importantes organismos del Estado fueron el derroche, la malversación, la coima, el peculado, el saqueo; el pueblo, en tanto, que ya harto tenía que hacer con soportar la depresión económica universal, era empobrecido y endeudado por esas finanzas deshonestas y locas que iban

El desglac

—Es veu que he fet una imprudència, de sortir al carrer tant d'hora. Encara fa massa fred.

Mentre el senyor Puig i Cadafalch...

...anava a acomiadar el general Primo de Rivera a l'estació de França i el felicitava pel Cop d'Estat, com a President de la Mancomunitat de Catalunya...

la policia realitzava escorcolls a casa dels patriotes que dos dies abans s'havien manifestat davant l'estàtua d'En Rafael de Casanova.

Mentre el senyor Cambó...

...escribia cartes al general Primo de Rivera encapçalant-les amb aquestes tres paraules: «Mi querido amigo:» i donant-li consells per a resoldre els problemes del Marroc i de la pesseta...

era a l'exili Francesc Macià; empresonat Marcel·lí Domingo; privats tots els catalans de la seva bandera i de la seva llengua.

Mentre el senyor Ventosa i Calvell...

...és Ministre d'Hisenda amb tots els representants de lo més vell i atrotinat de la política espanyola, d'aquella política que ells volgueren, junt amb Primo de Rivera, enderrocar per sempre i pensa salvar el règim amb la seva col·laboració estantoladora...

són a l'exili Nicolau d'Olwer, Carrasco i Formiguera i una munió de patriotes que han volgut resoldre d'una manera definitiva el plet de Catalunya.

No es pot pas negar que la conducta d'uns i d'altres és ben significativa i edificant

ando tumbos de arbitrio en arbitrio y de trampa en trampa, y por una política económica y monetaria, o criminal o ciega." Es refereix a la República Argentina o a la Espanya de la Dictadura?

"La ley de presupuesto, la de contabilidad, las orgánicas de los Bancos oficiales, como si no existieran, y así la hacienda pública era administrada como el tesoro de un rey medieval... Violadas las leyes que rigen la enseñanza secundaria. El vasto organismo de la instrucción primaria gobernado por una voluntad tan desorbitada que no se sabe cómo describir, no ya en breves palabras, sino en largas páginas, la ilegalidad, el desquicio, la malversación, el despilfarro frenético, la inducta improvisación, el desorden moral..." Però, no estarem equivocats? Parla realment de la República Argentina? Ens recorden aquestes paraules uns anys tan amargs!

Segueix Roberto F. Giusti:

"No se concibe tanto desorden, sino prevaleciendo quienes medraban en él, de la debilidad mental del presidente, manifiestamente un megalómano en extremo susceptible a todo cuanto lisonjase su vanidad y ambición exasperadas". Es veritablement Irigoyen aquest president? — us preguntareu vosaltres.

"El gobierno, que usó como pocos de espías y pesquisantes, no podía ignorar cómo se conspiraba contra él preparándose la revolución en el ejército y entre los civiles; movilizó, acuarteló tropas... arrestó jefes y oficiales; intentó galvanizar a sus matones de comité, haciéndolos desfilar en agresivas carnavales seguidos de los pobres alquilones de corralones y oficinas..."

Vosaltres, llegint l'article de Roberto Giusti, heu perdut la noció del temps i del lloc.

I penseu que les dictadures — tan cares al senyor Cambó! — pertot són igual.

Lluís CAPDEVILA

AQUEST NUMERO HA PASSAT
PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Abstenció, encara

La lliçó que donaren els més importants partits polítics al govern Berenguer, fou de les que no s'obliden mai. Convençuts que aquelles eleccions "rabiosament sinceres" eren el "bulo" més gran de la segona dictadura espanyola, acordaren en bona hora abstenir-se d'anar a la lluita electoral. Abstenció que, des del primer moment, ja havíem defensat els qui fem aquesta fulla setmanal. I la lliçó va costar el Poder als qui creien que eren prou per a oposar-se a la nació en pes. Però...

Ha vingut un nou Govern; com a primera providència, els ministres han cregut oportú tornar a remenar la qüestió electoral i ja han anunciat dates per les tres menes d'eleccions que porten en projecte. Sembla que tots aquests senyors—els "onze" apòstols del sacrifici—s'han empeltat de la sinceritat del seu company del Ministeri de la Guerra, i estan disposats a fer-les legalment, sincerament, "rabiosament". I altra vegada comencen els partits a prendre determinacions llargues, laborioses, per si han d'anar, o no, a la propera lluita electoral.

Avençant-nos al que cada un d'ells pugui resoldre, entenem que variar d'opinió en aquesta ocasió, exactament igual, germana absoluta de l'anterior, seria col·laborar en un règim que fa els seus darrers badalls. Som on érem una mesada endarrera; no s'ha variat gens ni mica, i l'abstenció ha de persistir. Si no va acceptar-se la lluita amb un govern de dictadura, s'ha de refusar també anar-hi amb aquest que, malgrat estigui format per altra gent, "son los mismos perros con distintos collares".

Què podem esperar-ne, d'una colla de senyors més vells que l'anar a peu? Quines lleis renovadores poden portar al país? Per què hem d'acceptar unes eleccions precedides de censura implacable, amb detencions arbitràries, amb negació de llibertat pels empresonats, amb suspensió de garanties?

Ignorem quin caire prendrà la cosa, en vigílies de les eleccions municipals. Més encara per les provincials. Absolutament, per les de diputats a Corts. Però aquesta

ignorància no ens exigeix més que una afirmació rodona: abstenció total, tant per les unes com per les altres.

Deixeu que als Ajuntaments hi entrin ells sols. Fem cas omís que surtin diputats provincials i fins i tot, si s'atreveixen, a Corts. Deixem-los ben sols; amb ells no podem anar enlloc. Aquells que s'arrosseguen per terra per servilisme; aquells que no miren el més enllà perquè els fa por. Aquells que són les deixes de les hores d'angúnia passades, que vagin sois. Quan veuran que el poble torna a donar-los la lliçó de l'abstencionisme, s'amagaran—el cap sota l'ala—i comprendran que el país no en vol saber res, d'ells, perquè són l'eterna disbauxa, l'error continu, el mercadeig de la terra...

DOMÈNEC DIUMENGE

Un record pels màrtirs (1)

Ara que ja han passat els dies de nerviositat, almenys en aparença; ara que la tempesta sembla un xic llunyana, i tornem a veure lluir el sol, volem dedicar unes ratlles als màrtirs de les jornades passades.

Tot moviment evolutiu té una víctima o altra, i la sublevació, l'intent de canvi de règim del desembre de 1930, com tots, les va tenir també. A aquests homes germans d'ideal que han caigut per sempre i que jauen el son etern, als que tota la seva vida portaran el vestit de presidari, i als que, més benévola la llei — el rigor de la llei —, estan condemnats o a punt d'ésser-ho. A tots ells van dedicades aquestes pobres ratlles.

S'ha fet justícia, diran els eters contents. El principi d'autoritat ha d'ésser sempre immaculat, diran d'altres. I nosaltres, amb el cor petit; mirarem les famílies d'aquests màrtirs que, per deslliurar el terror d'una situació, han passat de la tranquil·litat al no-res, i pensarem en el poc que som quan hi ha unes lleis rígides que ens obliguen a respectar el que ja ha passat de moda, que s'entossudeixen a mantenir una situació contrària a la gran majoria del poble.

Mentalment hem fet un esbós de balanç dels màrtirs que hi ha hagut des del dia de Santa Lúcia de 1930, i ve al nostre record la diada de les llucietes catalanes, tacades amb sang. Mentre nosaltres proclamàvem la Reina de les Modistes, s'intentava tambalejar un altre tron. En el precís moment que era anomenada una cort d'amor i de bellesa, un grapat d'homes valents es llençaven al carrer, donant la cara, i havien de capitular per manca d'ajut. Quan Barcelona cridava: Pas a la bellesa!, una regió germana sentia tremolar el terrer per les canonades que tropes addictes barraven al crit de: Pas a la llibertat!

Feia anys que no llegíem la esborronadora crònica dels consells sumaríssims, i fins i tot havíem arribat a creure que la consciència humana els havia esborrat de la llei; però la llei no té entranyes, i dos homes, en plena joventut, quan aquesta joventut els animà per a plantar cara als altres, s'han vist davant d'un piquet, i una descàrrega els ha fet miques el cervell...

La sublevació és una cosa massa seriosa, per a sentir-se humanitari, se'n dirà. I nosaltres replicarem: La vida és cosa molt preuada, per a trencar-la així! Però ja està fet. D'aquí poc temps no es recordarà, d'aquest intent, ningú més que les famílies dels màrtirs. El món, la nació, seguiran el seu curs. I, aquella llei que ha condemnat dos homes, no és prou justa, no ho ha estat mai pels altres. Hi ha hagut sublevacions que no han acabat en afusellaments. Hi ha hagut assalts al poder constituït, que no han estat castigats...

Què més que una sublevació fou el cop d'Estat del 13 de setembre de 1923?

(1) En l'aniversari de la primera república espanyola.

Carnestoltes a Madrid

Per a donar una idea—traduïm literalment d'un diari barceloní del passat dissabte—de la manca d'interès que aquest any ha tingut la festa de Carnestoltes i que es celebrà al Passeig de Rosafes, n'hi ha prou amb consignar que la quantitat recaptada per l'Ajuntament en concepte de permisos de circulació de carruatges i comparses ha estat tan sols de 1.530 pessetes, mentre que l'any passat en produí 22.650.

I és clar! El Carnestoltes ja no ens interessa ni a Madrid ni aquí, perquè en tenim tot l'any!

La lliure Amèrica

El periòdic "La Liberté" ha publicat un telegrama de Nova York—el paradís americà, el país del dòlar—dient que acaba d'ésser descobert un crim comès, segons sembla, per la policia encarregada de vetllar pels bons costums.

Recentment hom obrí una informació relativa a diverses dones, condemnades a pensar d'ésser innocents, per no haver volgut accedir al "chantage" d'uns agents de la policia.

Miss Vivianne Gordon s'oferí a aportar detalls que podrien servir per a esclarir els fets.

Dita senyoreta havia de declarar el passat divendres, 20 de febrer; però no es presentà, i hom no tingué noves d'ella fins el dia 26, que fou descobert el seu cadàver a Van Cotland Park, a cent cinquanta metres, poc més poc menys, d'un quarteret de policia. La malaurada presentava senyals d'estrangulació.

Hom assegura que diversos testimonis que havien de presentar-se davant la Comissió investigadora, han desaparegut misteriosament, i que el crim ha estat comès a fi d'evitar les declaracions de miss Gordon Quina policia la del país de la llibertat!

Humorisme pur

Retallem aquesta nota d'"El Sol"—número del 28 del passat febrer—, perquè la creiem d'un gran interès. I perquè ens ha fet una gràcia extraordinària. Es del millor que hem llegit en el gènere humorístic. Estem segurs que, si la llegiu, hi passareu una bona estoneta:

LOS "LEGIONARIOS DE ESPAÑA"

"Leemos en "Le Temps" del día 26: "Preguntado en una entrevista acerca de su programa, el señor Albiñana, jefe de los "Legionarios de España", ha declarado: "Mantenimiento de la Monarquía como forma de gobierno; respeto de los principios de la religión católica, religión nacional. Quiero también el reparto de las tierras, pues yo soy más radical que los republicanos."

Para implantar la idea de patriotismo y conservarla, formaremos un Tribunal de la patria, compuesto de paisanos y militares. Todos los españoles que hablen mal del país, y todos los que perturben el orden, tendrán que responder ante ese tribunal que proyecto. Una vez juzgados y sentenciados, serán deportados inmediatamente a la Guinea.

No somos antiparlamentarios, pero preferimos la Dictadura al Parlamento estéril. La España monárquica debe combatir todas las izquierdas, porque son ellas las que sostienen en España la conspiración internacional contra la patria. Esta conspiración es decretada por la Alianza israelita internacional y sostenida por la Liga de los Derechos del Hombre. El judaísmo opera contra nosotros por dos métodos: la masonería o el comunismo. Los judíos quieren instalarse de nuevo en España.

Mussolini en Italia, Hitler en Alemania, los han expulsado. Nosotros les impediremos entrar en España.

Nos asemejamos al fascismo. En la actualidad contamos con 200.000 afiliados. En Madrid solamente, 20.000; pero 20.000 hombres resueltos bastan para cambiar el aspecto de las cosas.

Estamos ahora creando una milicia armada. Creo que llevaremos una camisa azul y una insignia con el escudo real.

—¿Quién será dictador?

—Es lógico que sea yo.

VISADO POR LA CENSURA

Acerca del problema catalán, el jefe de los legionarios contestó:

—Es muy sencillo. Ahí también se echa de ver la obra de los judíos. Se enviará a los jefes del movimiento a la Guinea. En cuanto a los separatistas, se confiscarán sus bienes."

N. de la R.—Como verá el lector, el jefe de los legionarios tiene soluciones definitivas para todos los grandes problemas, incluso el de la carencia de mano de obra en la Guinea española."

LES AMISTATS PERILLOSES

Aquest és el títol d'una novel·la llibertina del segle XVIII, original de Choderlos de Laclos.

El títol d'aquesta novel·la — vegeu per on! — ens fa pensar en l'amistat política de Cambó i el fill de Maura.

Que també és una amistat perillosa.

MÉS DE CAMBÓ

Hi ha un refrany que diu: "De savis és canviar de parer".

Cambó podria afegir: "De savis i de vius".

MÉS ENCARA

Abans Catalunya ho era tot per Cambó. Avui Cambó no és res per Catalunya.

TORNEM-HI

Cambó, l'home de la Chade, el de l'aval del Banc de Barcelona, el que a Primo de Rivera — que tantes proves d'amor va donar als catalans — li deia "mi querido amigo", ha format un nou partit centrista, i ara tot el dia és a Madrid.

Per nosaltres, que no en tornem.

ERA UNA PLAGASITAT

Ara resulta que l'incident de la presó de Madrid — la sospitosa comunicació telefònica amb Alcalá Zamora — era una plagasit.

Mira, què tall!

TAN JOVE, POBRET!

El "Diari del Migdia", al mig mes de naixer, ha passat a millor vida.

I diem millor vida, pensant que la curta que ha portat aquí baix ha estat ben escanyadeta. Ens asseguren que, del seu darrer número, va arribar a vendre'n 57 exemplars!

Era addicte a la política camboniana.

Ja ho veu el senyor Cambó. Si no pot salvar les coses de baix de tot, ¿com vol salvar les que té al seu damunt?

"DIOS LOS CRIA"...

El nou partit centrista organitzat pel senyor Cambó té totes les simpaties de "El Debate" i de "La Nación".

Ultra els prohoms regionalistes, hi entraran els mauristes de Goicoechea, és a dir, els col·laboradors més entusiastes de la dictadura de Primo.

Augurem molts èxits al senyor Cambó.

MIRA PER ON!

El senyor Cierva ha parlat del problema ferroviari.

Fet i fet — ha vingut a dir el polític de Mulla — els ferroviaris guanyen més que els ministres.

Es comprèn que, d'aquesta forma, el plet fos de fàcil solució...

HA VIST LA NUVOLADA...

Ha parlat també el senyor La Cierva de l'auxili als obrers andalusos.

A tot arreu del món, quan els obrers no poden menjar per manca de treball, hom recorre a l'única solució possible: a una subvenció de l'Estat.

Però Cierva no pensa així.

— Cal que ploqui — ha dit — per poder donar ocupació als obrers, i mentre que això no succeeixi, es fa difícil la solució del problema.

El senyor Cierva, pel que es veu, creu en la Providència...

BEN PARLAT!

"Que es faci justícia — ha dit un home tan conservador com Bergamín — i que s'esfondri el cel".

UN ENTREFILET

"Heraldo de Madrid" n'ha publicat un, dient que s'està preparant un fascicle biogràfic dels ministres actuals, que portarà per títol: "Los que teníamos sesenta años".

Correu de l'Estranger

ELS SOCORSOS ALS OBRERS SENSE FEINA

LEGIM, en un diari de la dreta, de Madrid, un article contra el socors que hom dona als obrers sense feina. Aquestes campanyes contra una ajuda tan humana, tan cristiana i fins tan conservadora, es realitzen, sovint, pels sectors de la més extrema dreta, per gent que s'anomena catòlica i cristiana, però que, en realitat, no és més que reaccionària.

Els ja voldrien ajudar l'obrer. Però tan sols l'obrer que segueix dòcilment les seves idees, l'obrer afiliat a les seves organitzacions, és a dir, l'obrer que traïx els interessos de la seva pròpia classe.

A Espanya són genuïnament representants d'aquesta ideologia francament reaccionària "El Siglo Futuro" i "El Debate", i, en certs aspectes, l'"A B C". És una Premsa infraeuropea, certament. Però que té els seus lectors encara i una massa d'opinió absurda entre la qual escampa les seves idees.

Això constitueix, naturalment, una excepció en el món civilitzat. El *dret* dels obrers sense feina a rebre una ajuda de l'Estat és tan indiscutible, que avui dia — a Europa — ja ningú no ho discuteix. A Anglaterra, a Alemanya, a França, als Estats Units, són mils i mils els obrers que cobren aquests socorsos.

Cap home de bon cor, de bona fe i de bon sentit no pot negar la seva legitimitat. Els obrers que, malgrat de la seva bona voluntat, no troben treball, necessiten pa tanmateix. I el necessiten per ells i per llurs famílies.

Refusar-los aquesta ajuda necessària, seria no solament odiós, ans imprudent per als mateixos interessos conservadors, perquè hom empenyeria els obrers a la revolta. Això ho saben els conservadors de tots els països civilitzats. De tots, menys els d'Espanya.

Aquests socorsos, altrament, no són pas

perduts per als interessos de la col·lectivitat, perquè donen lloc a noves compres que fan viure l'agricultura i el comerç. I quant al perill que hom retreu tantes vegades de què fomenten la peresa i l'ociositat, és completament imaginari. Els socorsos, en efecte, no són mai iguals als salaris, i, a més a més, el nombre d'obres sense feina, a totes les nacions, està rigorosament controlat.

Però, per damunt de tot, hi ha la dignitat de l'obrer, que, a l'ajuda de l'Estat, prefeix sempre, sempre, el salari que li proporciona el seu treball honrat.

EL GOVERN MACDONALD AL PARLAMENT

N discutir-se, a la Cambra dels Comuns, el projecte de llei sobre els litigis obrers, el govern MacDonalld ha sofert una nova derrota.

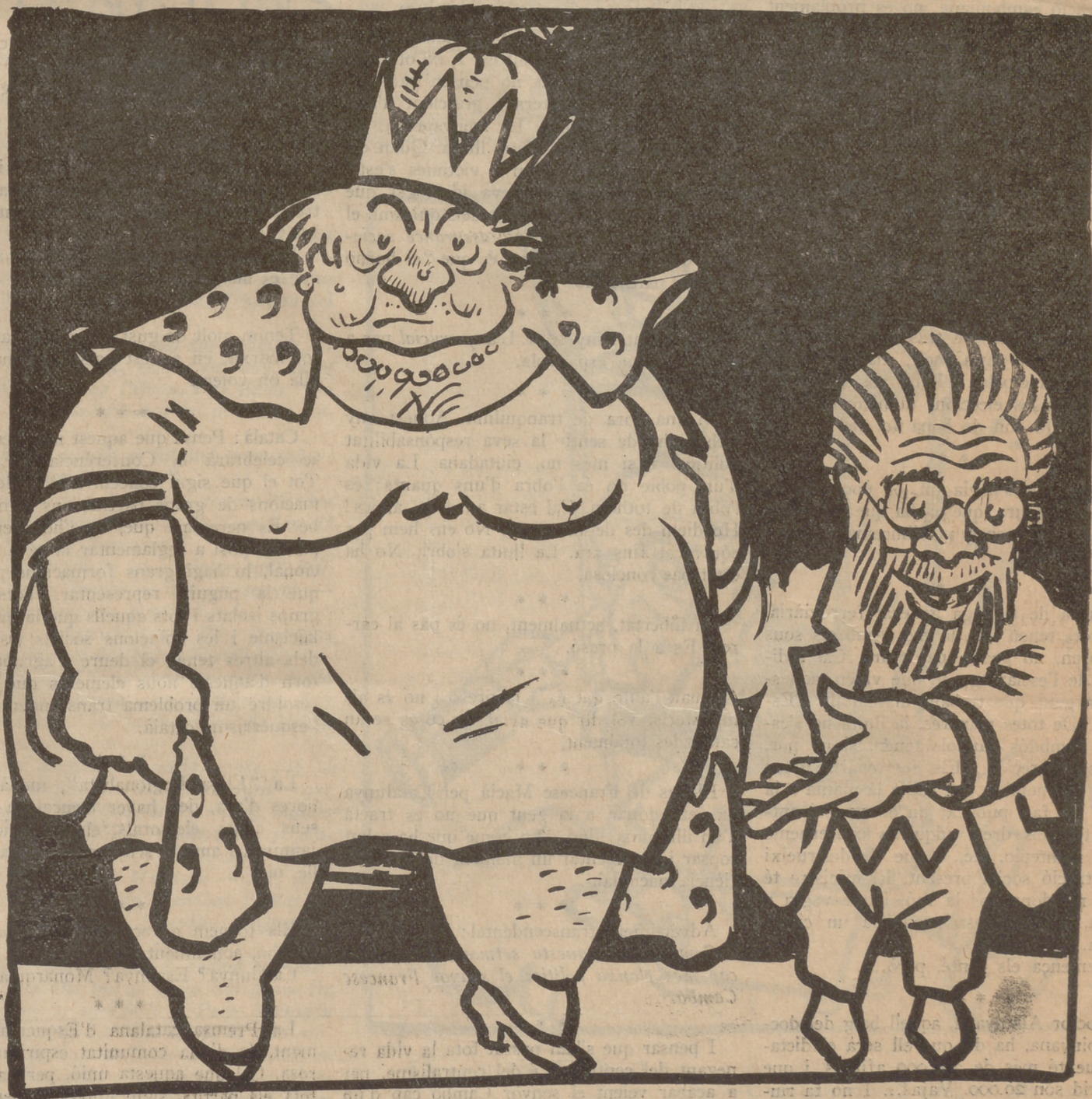
El Comitè ha adoptat, per 37 vots contra 31, l'esmena dels liberals sobre la legalitat d'alguns conflictes, segons la qual tota vaga que obstaculitzi el funcionament normal dels serveis essencials i imprescindibles, com els de conducció d'aigua, gas, electricitat, serveis mèdics, etc., serà considerada il·legal.

En aquesta votació, els liberals han votat amb els conservadors, els quals es mostren molt satisfets de la derrota del govern. I, per la seva banda, l'òrgan dels laboristes, el "Daily Herald", considera que l'actitud dels liberals, que fins ara havien donat la seva ajuda al govern MacDonalld, constitueix una veritable declaració de guerra.

La situació del gabinet laborista és, des de ja fa molt de temps, força inestable. La seva vida ha estat sempre supeditada a la benèvolactitud dels liberals, la qual cosa moderava més i més la seva conducta amb gran descontentament de l'ala esquerra del partit.

Hom creu que les dificultats del govern MacDonalld augmentaran encara i que tindran lloc prou properament grans debats polítics. Amb tot, la derrota del govern de què més amunt hem parlat no enclou cap conseqüència política immediata.

No és pas la primera vegada que Mr.

- Aquí els presento la reina del concurs de les sogres. Cregueu que és la més rabiosa.

Ramsay MacDonald és derrotat a la Cambra dels Comuns, ans la quinta o la sexta. I això ja li va esdevenir catorze o quinze vegades abans de la seva caiguda, el primer cop que va formar govern. Al Parlament espanyol o al francès, en canvi, una cosa anàloga no ha passat mai. En aquests Parlaments, quan el govern queda en minoria, presenta seguidament la dimissió. És el que hom anomena plantejar "la qüestió de confiança", tal com ho hem vist fer recentment a la Cambra francesa, diverses vegades, amb motiu dels afers més trivials.

A Anglaterra, contràriament, així com també a Alemanya, no és la qüestió de confiança el que hom planteja, sinó la de *desconfiança*, la qual és proposada per l'oposició parlamentària.

Es a dir, el govern admet la lliure discussió, les esmenes que obtenen majoria, fins la derrota, en els projectes que presenta a la Cambra. Per a dimitir, li cal un vot de censura, clar i terminant. I cal reconèixer que, d'aquesta forma, el sistema parlamentari guanya en estabilitat i en eficàcia.

Espurnes de la setmana

Ha mort el "Patufet" d'"Unió Catalana"; o sigui, "Diari del Migdia" ha mort. Nosaltres no volguérem mai tractar d'aquest "diariet", perquè combatre'l era fer-li propaganda. A certa Premsa no cal fer-li mai cap cas. El cas que se li fa és afavorir-la. Ha mort com devia morir: ofegada per la indiferència de la gent, que trobava poca solta, pedant i inaguantable aquell "diariet" fet per tècnics de la badoqueria.

Al Cel sigui!...

A hores d'ara es dibuixen tres partits polítics que seran, d'ara endavant, els representants de l'esperit català: El nou partit social-demòcrata català, que és molt possible que surti de la conferència d'esquerres i al qual hi col·laborarà "Estat Català"; el nou partit catalanista republicà, integrat per "Acció Catalana" i "Acció Republicana"; i els monàrquics catalanistes de la "Lliga".

Aquest darrer partit, com que està vinculat, a hores d'ara, al "Partit Centrista", la nova creació camboniana, no és pròpiament català, sinó regionalista *bien entendido*.

El partit radical d'En Lerroux, quan existia, era més català que la "Lliga", perquè, si més no, tenia la seva "jefatura" radicada a Barcelona; mentre que el de la "Lliga" ha traslladat a Madrid la seva "jefatura nacional".

Si visqués En Prat de la Riba! Si visqués "el seny ordenador de la vida nacional!"

Les eleccions municipals... Se'n parla... Han començat a remenar la cua els que es volen sacrificar sempre pels ciutadans barcelonins... Se'n parla molt, massa, de les eleccions municipals... Però vostès creuen que es faran les eleccions municipals? Que hi creuen? Ja són de bona fe, ja!

I pensar que s'havia dit, en època de la primera Dictadura, que el dia que pensessin governar Romanones i Alhucemas, s'alçarien les pedres!...

Es parla de la vaga general ferroviària. Els obrers tenen tota la raó. Amb els sous que cobren, no poden pas viure. Cal redimir-los de l'esclavatge en què viuen, aquesta pobra gent que treballa als carrils d'Espanya... De totes maneres, la lluita no s'estableix. Ambdós bàndols tenen, si no por, almenys discreció... Els ferroviaris tenen por que "el home que se lía la manta a la cabeza" no faci publicar un decret privant-los de tots els drets adquirits concernents a retir, montepio, etc., i que els destrueixi l'organització social present. El ministre té por de no donar-los la raó, i que vagin a la vaga, la qual cosa produiria un cisma a Borsa...

La temença els conté, però...

El doctor Albinyana, aquell boig del doctor Albinyana, ha dit que ell serà el dictador; que té més de 200.000 afiliats, i que a Madrid són 20.000. Vaja!... I no fa riure?... De totes maneres, cal estar advertits.

Què és ço que celebren?...

—Bé, vaja; em sembla que ho haurem de celebrar!...

Cregueu-nos! Cal estar advertits! La bogeria s'encomana. Ja ho crec que s'encomana...

Només cal recordar tota aquella gent que anà a acomiadar el Dictador Primo de Rivera, a la estació de França, el 13 de setembre...

Marcel·lí Domingo ha pogut passar la frontera. A hores d'ara, ja és a França. Allà s'ha reunit amb Prieto, Franco, Queipo de Llano, Ayuso i d'altres. I, no obstant, aquest cop, els exiliats no pensen pas tornar a passar la frontera a gratient d'una amnistia. No la volen. La menyspren. És el moment culminant d'una lluita. Quan els que són considerats com a víctimes s'estimen més mantenir la seva ideologia que acceptar un perdó o un oblit dels qui amb el perdó voldrien fer-se una *assurance sociale*..., que dirien a França, és que "el horno no està para bollos"...

Ha arribat l'any 1931. L'any crucial per a la democràcia espanyola.

Ni una hora de tranquil·litat. Aquest any tothom ha de sentir la seva responsabilitat política. I si més no, ciutadana. La vida d'un poble no és l'obra d'uns quants; és l'obra de tothom. Cal estar advertit, amics! Ho diem des de fa mesos. No ens hem pas equivocat fins ara. La lluita s'obrí. No ha estat pas conclusa.

La llibertat, actualment, no és pas al carer. És a la presó.

Quan l'autoritat és a la presó i no és als ministeris, vol dir que aviat les coses seran canviades totalment.

El pas de Francesc Macià per Catalunya ha fet adonar a la gent que no es tracta d'un il·luminat, sinó d'un home que ha sabut copsar i representar un moment de la consciència nacional.

Advertiment transcendent: Sembla que aquesta setmana no ha fet cap més planxa política el senyor Francesc Cambó.

I pensar que s'han passat tota la vida renegant del centrisme i del centralisme, per a acabar veient el senyor Cambó cap d'un partit centralista! Què hi farem!...

Com que "La Veu" va dir que el senyor Ventosa i Calvell, en prendre possessió de la cartera del ministeri de Finances, va fer pujar, tan sols amb la seva presència, la divisa nacional, hem de fer constar que, ara per ara, i com ara, la pesseta ha tornat a baixar. A què és degut això, doncs, senyors tècnics de "La Veu"? A que continua allà on és el senyor Ventosa i Calvell?

La política és una qüestió ben clara. Cal definir-se, Republicà o monàrquic. I no res més. Tota la resta són trons i gresca de cafè.

L'ànima del ministre de Gràcia i Justícia vol revisar el Codi de la Dictadura fet, entre altres, pel ministre de Foment, senyor La Cierva.

Diem l'ànima, perquè el cos ja fa temps que és mort.

Tenim molt de gust de comunicar-los que tot marxa, en aquest país. Tot marxa cap allà on volem.

Català: Pensa que aquest mes sembla que se celebrarà la Conferència d'Esquerres. Tot el que sigui concentració d'ideals, formacions de grans partits, ens sembla molt bé. És necessari que, en l'hora en què el país es posi a reglamentar la seva vida nacional, hi hagi grans formacions polítiques que la puguin representar. Tots aquells grups isolats i tots aquells que la qüestió del laïcisme i les solucions socials els separen dels altres tenen el deure d'agrupar-se entorn d'aquests nous elements que venen a resoldre un problema transcendent: el de l'esquerrisme català.

La "Lliga Regionalista", monàrquica a hores d'ara, deu haver trencat ja amb els seus aliats electorals, els tradicionalistes-jaumins, i amb el seu candidat, Narcís Batlle, oi?

Els tornem a recordar que l'axioma de Cambó, actualment, és: Catalunya? Espanya? Monarquia!

La Premsa catalana d'Esquerra, actualment, és d'una comunitat espiritual ferroviària. Cal que aquesta unió, per damunt de tots els partits, sigui imposada per l'opinió en tota hora de lluita.

Catalans! Partits Polítics! Estigueu previnguts! El Govern us vol dur cap a una campanya d'amnistia per tal que oblideu el vostre deure d'atac polític. Una campanya d'amnistia, a hores d'ara, seria un signe de feblesa. Els que estan a la presó, n'estan ben satisfets, d'ésser-hi. Els que estan a l'exili, també. Comprenen que han complert amb llur deure. Ara, sou vosaltres, els que heu de fer el vostre!

El cònsol d'Itàlia es belluga.

Com a cònsol, hem de respectar-lo.

Com a representant feixista, no.

El nostre país no és encara, almenys per l'estranger no ho deu ésser, una colònia sudanesa.

Conferència del senyor Santamaria

Diümenge passat, al teatre Odeon, de Sant Andreu, el tinent d'alcalde En Manuel Santamaria donà una conferència sobre temes municipals.

Va tractar, amb molt d'èncert, problemes molt importants per Barceloña.

Entre ells el de la rebaixa dels impostos de millores, els arbitris extraordinaris, els tributs dels petits propietaris i els de les grans empreses, els passos a nivell, i altres millores indispensables pel millorament de Sant Andreu.

En acabar l'acte, va ésser molt aplaudit i felicitat per la concurrència que omplia el teatre de góm a gom.

SANT JOAN LES FONTS

Utilitzem les pàgines de LA CAMPANA per a recomanar als mestres i mestresses del nostre poble uns lliçons d'instrucció pels nostres infants. Entenem que amb menys parenostres i més educació i do de gents, aniríem millor. Si és veritat aquella dita de: "Primer és l'obligació que la devoció", el professorat l'hauria de posar en pràctica a no tardar; altrament, la cultura se'n ressentirà.

Ací, com a tots els pobles, el jovent pot anar ben poc a l'escola i, quan encara no han arribat a les primeres lliçons de l'ensenyança elemental, se'ls treu d'estudi per a enviar-los a la fàbrica, on poques coses bones hi aprenen, exceptuant-ne l'ofici.

Per això no és estrany veure aquests grups de joventets, cap al tard, caminant cap a casa tot fent xirinola, amb el pensament més fit al divertiment que a l'agror de la vida. I... pobre del que cau vora d'elles! Diverses vegades hem sentit forasters dordre's de la poca cultura de les nostres noies que, emprant paraules gruixudes, dites malsonants, fan burla del qui s'atreveix a admirar la seva formosor. Perquè les nostres noies són maques, però gasten un vocabulari ben poc adient per la dona que, l'endemà, ha d'ésser mare de joventets com elles...

Senyors mestres i mestresses: Cultura, educació, urbanitat, per aquesta joventut que, enfarfegada de religió, no es recorda que, de primer, cal ésser persona decent!

EXGROP

J. F. (Barbarà).—Escrucades, les publicarem.

F. T.—Vós ignoreu que a més de la censura, hi ha altres coses que ens priven de publicar el vostre treball.

T. R.—No, home, no. Ni parlar-ne, d'això.

R. S.—Si ho feu curt i d'interès, sí.

M. R.—No ens volem comprometre a res.

M. F.—Anònimament, no podem fer-nos càrrec d'aquestes denúncies. (Cal que us en feu responsable, encara que l'escrit no surti signat.)

C. B.—El nostre setmanari no és un consultor de receptes de tocador, nena.

H. M.—Ara com ara per ara, no encara.

Xènius.—Podieu cercar un altre pseudònim, tanmateix. No fa per casa.

Imp. LA CAMPANA. — Om, 8. — Barcelona